

GUERAU DE LIOST

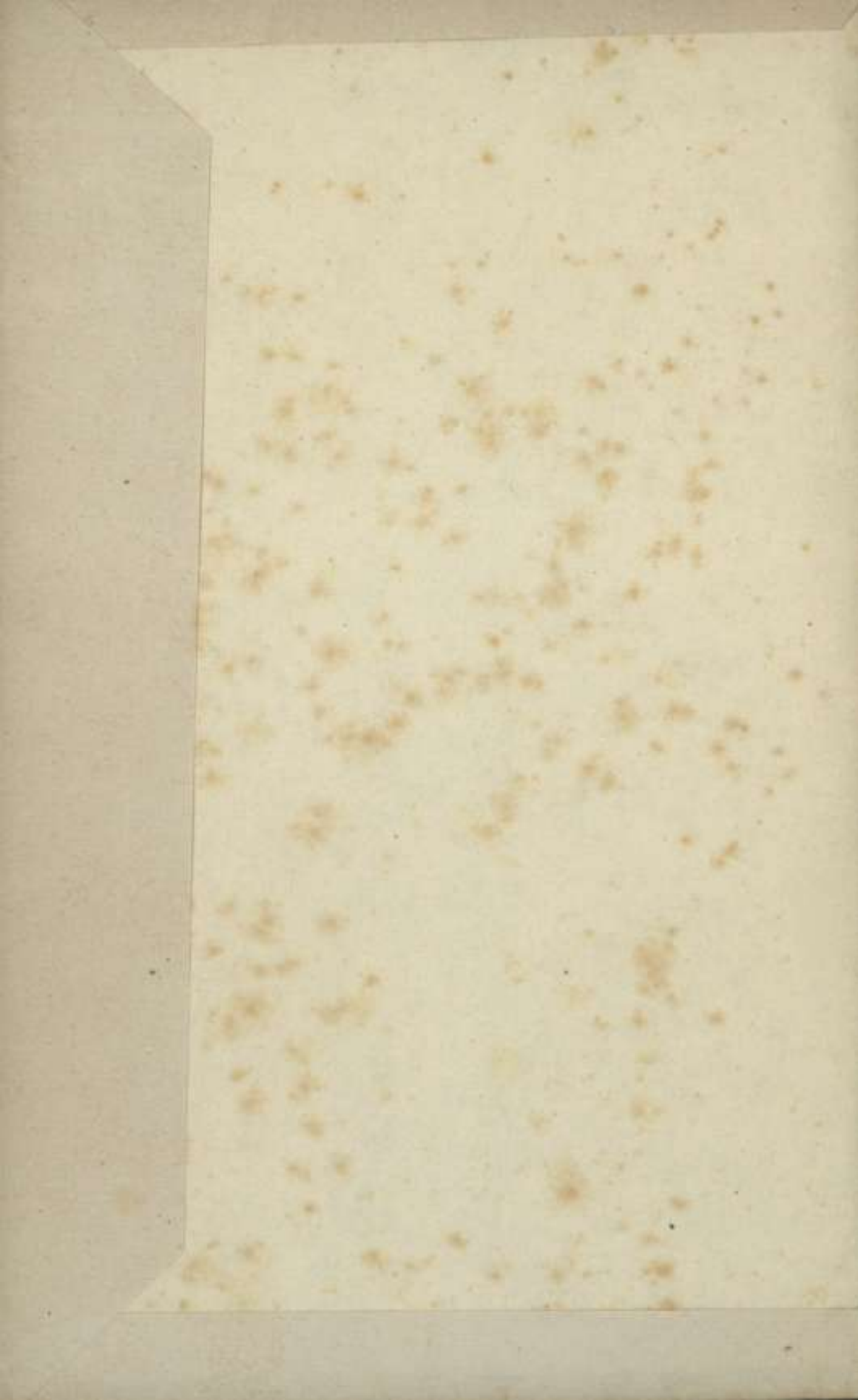
LA CIUTAT D'IVORI

PUBLICACIONS DE "LA REVISTA"

BARCELONA

MCMXVIII

A Carlos Niba, a Clementine Anderson
junts, també, en l'amistat
de seu afun

Jacume Dopis

LA CIUTAT D'IVORI

EX-LIBRIS BIBLIOTECA DE CATALUNYA

GUERAU DE LIOST

LA CIUTAT D'IVORI

Coupez le myrte blanc aux bocages d'Athènes...

JEAN MORÉAS.

PUBLICACIONS DE « LA REVISTA »

BARCELONA
MCMXVIII

BUREAU DE L'EST

LA CIUTAT D'IVORI

... d'après les documents officiels de l'Etat ...

AB DEFG
 HIJKLMN
 OPQRSTU
 VWXYZ

PROCEDES DE LA CIUTAT

BARCELONA
 MCMXXII

A EUGENI D'ORS, GLOSSADOR,
PER TAL COM, MAGNÀNIM, TUTELÀ
GUERAU DE LIOST, CAVALLER NOVICI;
PER TAL COM ALADAMENT INSUFLA
NORMES CIVILS;
BRINDA, POMPÀTICA, L'ENTRADA
LA CIUTAT D'IVORI.

PÒRTIC

Bella Ciutat d'Ivori, feta de marbre i or :
tes cúpules s'irisen en la blavor que mor,

i, reflectint-se, netes, en la maror turgent,
serpegen de les ones pel tors adolescent.

L'ivori té la gràcia d'un marbre constel·lat
d'aurifiques polsines, com una carn d'albat.

Bella ciutat de marbre del món exterior,
esdevinguda aurifica dins un esguard d'amor !

Ets tota laborada amb ordenat esment.
Et purifica el viure magnànim i cruent.

I, per damunt la frèvola grandesa terrenal,
empunyaràs la palma del seny—que és immortal.

NOTICE

Belle Citadelle d'Alger, lieu de naissance, le
les espérances d'Alger en la fin de son règne.

L'édifice est, dans sa forme actuelle, le
résultat de la reconstruction de son enceinte.

Il est de la forme d'un triangle rectangle
d'angles arrondis, son côté d'Alger

est de 1000 toises, son côté de la mer
de 1200 toises, et son côté de la ville

de 1500 toises, son périmètre est de
3700 toises, et sa superficie de 1000000

toises carrées, il est divisé en 10000
toises carrées, et sa population de 100000

RAMBLA AVALL

Bella Ciutat d'Ivori : escolta un pelegrí
de tos carrers i places. Del campanar del *Pi*
ragen set hores, fresques de l'aire del matí.

Ix de *Betlem*, s'atura sota el portal barroc
—del ciutadà bullici com afrontant el xoc,—
una devota. I marxa, després, a poc a poc.

En caminar, camina molt graciosament.
La mantellina deixa entretení amb el vent.
Entre ses randes vola, ullprès, el pensament.

¡ O dona inconeguda qui et poses l'una mà
dessobre el pit, torçada caient, si fa no fa,
com una cabridella que fes de bon crià !

¿ Amb les parpelles baixes, apagues l'innocent
esguard, com una boira qui entela el firmament,
i t'acalores, púdica, si et fan un compliment ?

¿ Ets una pecadora de fàcil turpitud
i menes un esquàlid galant esmaperdut
com una santa mena el drac amb sa virtut ?

¿ Ets una jove vidua amb un infant d'escreix,
amb una filla núbil on ta beutat reneix,
i el vostre amic, o dolça parella!, és el mateix ?

¿ Ets la fidel esposa d'un mariner qui és lluny,
qui tornarà de Cuba cap a darrers de juny
i és tan cepat que aixafa les nous d'un cop de puny ?

Fins a *Betlem* me'n torno, refent el teu camí.
Prenc el *Passeig de Gràcia* per si podré esbargí
aquesta amor nascuda amb l'aire del matí.

EN EL PASSEIG DE GRÀCIA

Allibereu-me d'aquest mal d'amor,
o dones presumides, casolanes,
que totes em podrieu ser germanes !...
Allibereu-me d'aquest mal d'amor.

Prou que, passada l'hora displicant,
us deixaré sense triar l'amiga.
Vostres besades que un no-res mustiga,
són la pruïja d'un alè de vent.

Mes ja debades em redreço ardit.
Les ales sento d'una calma nova
com senyoregen de mon si l'alcova,
on el daler se'm va tornant delit.

I ja cap dona en el passeig no veig.
Tal volta siguin al llevant de taula.
Tu, mentrestant, sens dir-me cap paraula,
romans amb mi com en etern festeig.

Car m'acompanya ton record i em plau,
aquell record de l'hora matutina.
Del cel estant la teva faç s'inclina
i em deus mirar, que tot el cel és blau.

SUPÒSITS

Bella dona inconeguda:
quina almoina m'has donat ?
Una angèlica beguda ?
Una menja de pecat ?

¿ El turment, qui mai no fina,
d'ignorar-te sempre més,
com si fossis la veïna
que no es vol saber d'on és

i que un hom alguna tarda
desvagada conqueri
i que ens fa mitja basarda
si ens espera pel camí ?

De *Betlem* eixires sola.
No te'n vull pas fer retret.
Mes l'enginy debades vola
per copsar ton gai secret.

Quin daler t'hi menaria ?
D'aleshores que jo hi vaig.
¿ Amb les filles de Maria
vas a fer-hi el *Mes de Maig*,

aquell mes que lligueu tractes
amb les flors i l'àngel dolç,
amb les flors encara intactes
qui perfumen nostra pols ?

¿ O en el fons de les capelles,
amb esplais irreverents,
un diàleg descabdelles
d'amagat de tos parents ?

¿ O en la fosca mig perduda,
vora el Crist del passadís,
li pregaves, com la druda,
que el parany et beneís,

i com una Magdalena
li besaves el brocat,
doblegant la teva esquena
amb carnal humilitat ?...

Donaria sens recança,
per saber-ho, tot delit;
que, si el pler a estones cansa,
el record no fa neguit.

I el record que jo tindria
fóra gràvid de ton nom,
i et veuria cada dia
esperant-me en un tocom,

i em series coneguda
en el vici, en la virtut.
Ni la mort, que tot ho muda,
colpiria el meu escut.

El mundo que se ve
es el mundo de los hombres
y el mundo que se ve
es el mundo de los hombres

El mundo que se ve
es el mundo de los hombres
y el mundo que se ve
es el mundo de los hombres

El mundo que se ve
es el mundo de los hombres
y el mundo que se ve
es el mundo de los hombres

El mundo que se ve
es el mundo de los hombres
y el mundo que se ve
es el mundo de los hombres

El mundo que se ve
es el mundo de los hombres
y el mundo que se ve
es el mundo de los hombres

El mundo que se ve
es el mundo de los hombres
y el mundo que se ve
es el mundo de los hombres

VORA DEL PORT

Retreta viu la graciosa dama
vora del port on és la mar llatina.
Mes del lleveig, cada matí, la flama
li colra el braç sota la randa fina.

Braç d'almoïnera, a poc a poc l'inclina
al mirador que un lligabosc enrama,
i d'amagat rega la clavellina
darrera el test arrecerant la cama.

Un oronell travessa que enamora,
i, tot volant, frega la regadora
i esquitxa el braç, que es decantava un xic.

Cap a llevant la boira s'esclarissa.
Unes campanes van tocant a missa,
i el sol ixent ensagna *Montjuïc*.

VORA DEL PORT

Rientra via la giuocosa dama
 Vora del port on è la mar liana.
 Plus del livor, cada matt, la fama
 li còra el piac sora la vanda lina.

Baci d'almosera, a poc a poc l'incina
 al tatar per via l'ispore curana,
 i d'annat rega la cavallina
 ducen el test atterant la canna.

Un coroll navesse que emmorea,
 i tot volant, toga la regiora
 i capitta el bac, que se discurreva an xia.

Con a levant la dona s'acclama
 l'ost campare van toant a rissa,
 i el tot tant curante l'ostia.

TES MANS

Als llavis tancades
que amb elles incites,
servant-hi infinites
llavors de besades,

al pit encreuades,
d'antigues ermites
les santes imites
en pedra tallades.

Un clot hi perdura,
dels llavis mesura,
damunt cada dit.

Oh! com tastaria
l'esquitx d'ambrosia
del clot més petit !

TES MANZ

Als llavis tancades
que amb elles incites,
servant-hi infinites
llavors de pesades,

el pit encruaades,
d'antigues ermites
les santes imites
en pedra tallades.

Un clot hi perdura,
deis llavis mesura,
damunt cada dit.

Oh! com testaria
l'esquitx d'ambrosia
del clot més petit!

FLOR DE NEU

Dona perfeta per voler de Déu,
summa i espill de meravelles nades:
ets la donzella de les trenta anyades,
tija de foc sota la vasta neu.

El foc et mena com una ombra lleu,
mes les clivelles de l'esguard, tancades,
de dins estant abrandarà debades.
Tan vergonyosa nostra amor et féu !

Com, resseguint-te, l'esperit no vola,
la flama interna va cremant-se sola,
fins que, tot d'una, trasbalsant el pit,

amb estrebada nupcial abasta
la teva neu, agemolida i casta
sota les randes i el domàs del llit.

PAR DE NEU

Donc parlez par voler de Dieu
 comme l'œil de l'ange et l'âme
 est la source de la sainte ardeur
 que de son sein la sainte ardeur

Et son esprit est un esprit saint
 que les anges de l'esprit saint
 de son sein l'âme sainte
 que l'esprit saint est un esprit saint

Comme l'esprit saint, l'esprit saint
 la sainte ardeur de l'esprit saint
 que son sein est un esprit saint

que l'esprit saint est un esprit saint
 la sainte ardeur de l'esprit saint
 que son sein est un esprit saint

FORÇA PECADORA

TEDI

Ara que beso ton cabell espars,
l'amiga perdo que en el seny portava.
Ara que et beso recolzada, apars
l'eterna dona impersonal, esclava.

FEDÉ

Ain que beso ton cneill espar,
L'autre parlo que en el any depar.
Ain que el beso trocanda, apare
L'era non imperial, espar.

EGRÈGIA PECADORA

Com una escampadissa de pètals i turqueses
l'atzur dignificava la testa somnolent
dels plàtans. Condormien les volves ja despreses
el refregar dels passos sobre el passeig d'argent.

Ja departides eren les flàcides burgeses.
Un afalac deixava de guants de seda el vent.
Les soques oferien pletòriques nueses,
com una gegantassa la gorja displicent.

Vós ereu dreta, immòbil, sota la fina ombrel·la.
Els vostres ulls, endintre del vel, eren com dos
falcons arreçant-se sota el capell airós.

A vostra mà, sumisa, vingué la carretel·la.
Mes, en pujar-hi amb una dispersió de randes,
guaitàreu, paonant-vos d'orgull, a totes bandes.

EUREGIA PECAIDORA

Com una escampada de pétals i impudat
 l'aire digníficava la testa somnoient
 dels plànies. Condeminat les voltes ja després
 el rebreut dels passos sobre el puny d'argant

Ja dequidat venen les fàciles burgeses
 Un talac deures de gants de seda el vent
 Les espere ofertes plétòriques nesses
 com una regentaria la vostra despicant

Vós esteu d'altre, immòbil, tota la llum ombrejant
 Els vestres nits endintre del vent, venen com los
 fàlces autòcrats-se tots el capell aliat

A vostra mà, amara, vinyes la carterella
 Més en pujar-se amb una despena de rander
 guàrdien, prenent-vos d'orgull, a totes bandes

*ROMANS DEL GOIG
DE TENIR GERMANA*

i Quina bella sort
de tenir germana !
Joveneta que és
i entenimentada,
joveneta que és,
en finir la mare
es vesteix de dol
i regeix la casa.
De tan bé que ho fa
l'amen les criades
i la hisenda creix,
i somriu el pare,
i somriu l'amor
tot plegant les ales,
i la deixa fer
sense destorbar-la.

De tan bé que ho fa,
un estol de fades

baixa al seu entorn
i es parteix la tasca:
l'una fa el dinar,
l'altra les bugades,
l'altra estén i cus,
l'altra fa els dissabtes,
l'una desfà llits,
l'altra para taula,
i entre totes fan
el treball de casa.
Joveneta que és,
resta la germana,
resta pels germans,
resta pel seu pare.

Nostra Dona diu:
—Noia casolana:
ton regent em plau
i la teva traça,
i la teva amor
i la teva gràcia.
Cambrereta et faig
de l'altar del Carme.
Tingues-me'l lluent
com la teva casa.

OFÈLIA

O cabellera,
tija de lliri
nada en l'austera
vall del martiri!

Timida fuges,
frèvola cantes,
guaites les pluges,
crides les santes,

timida plores,
sola t'inclines
sota la lluna

i ames les vores
plenes d'albines
flors de llacuna.

BESAMANS

Pà'lides mans, de besades intactes:
vostra endolada senyora camina
d'un passadis en la fosca discreta.
Com, generosa, endavant us allarga!
Ella no es veu, que, a mig aire perdudes,
l'anuncieu com parella de tortres.
Pà'lides tortres! Només d'obirar-vos,
vostra invisible senyora endevino!

Vostra senyora endevino: la testa
feta endarrera, que l'ombra engavanya;
de lletanies signada en els llavis,
i amb un esguard tan immòbil que escolta.
Pà'lides mans d'alabastre: imagino
vostra senyora, puríssima i nua,
amanyagant la diàfana espiga
del brollador, com un ceptre de fada.

L'àlgida espiga, a mig aire colltorta,
un esgranall, voladissa, desplega.

Vostra senyora mig riu, decantant-la,
agemolida dessota la pluja.
Vostra senyora davalla una estona
del pedestal, feta dona sensible,
i amb dignitat natural us allarga,
pàl·lides mans, perquè us ompli de besos.

BESAMOS

Pàl·lides mans, de besades intactes:
vostra endolada senyora camina
d'un passadís en la fosca discreta.
Com, generosa, endavant us allarga!
Ella no es veu, que a mig aire perdudes,
l'annuncieu com parella de tortes.
Pàl·lides tortes! Només d'opitar-vos,
vostra invisible senyora endevino!

Vostra senyora endevino: la testa
feta endarrerit, que l'ombra enganyava;
de lletanies signada en els llavis,
i amb un esguard tan immòbil que escolta.
Pàl·lides mans d'alabastre: imagino
vostra senyora, puríssima i nua,
amanaygant la diàfana esquila
del brollador, com un cepte de lada.

L'àlida esquila, a mig aire col·lorta,
un estranyall, voladissa, desplega.

VENUS DE RAVAL

Bella dona desgarbada
que amb el teu malmirament
avalotes la gentada
i fetilles el jovent,
metzinera com la tija
d'un baladre confident:
ets el vi de la pruïja,
ets la Venus de raval,
qui d'un cossi de sortija
emergires immortal.

TOT PASSANT

Acaba de passar. Res no m'ha dit.
Mes el refrec de sa mirada em crida
que, fora del record, tot és finit.

¿No valdrà més l'oblit
que l'enfarfec d'una amistat marcida ?

ROMANS DE LA
CARMETA COSIDORA

I

Vet aci que era una tarda
a les sis o quarts de set,
que s'encenen les botigues
i el capvespre es torna fresc,
i es passegen les senyores
amb les filles i els paquets,
i els pianos de maneta
esvaloten a concerts,
i congria la gentada
un minyó que porten pres,
que passava la Carmeta
roja com un gallaret.
Del cancell d'una botiga
la cridava el barbamec...
Això fou aquella tarda.
En passaren dues, tres.
El donzell s'espordia.
La donzella l'escomet.

Ja li diu en quina escala
pot trobar-la a quarts de deu,
on el llum és tan benigne
i els veïns no diuen res,
i les portes, com les mares,
arreceren el festeig.

11

Ai, Carmeta cosidora !
T'engavanyes per fer goig,
i de tan acaserada
només tens la pell i l'os.
Cada nit, a l'escaleta,
la teva ànima es desclou.
El donzell, com que és novici,
a besades es colltorç,
s'esbadoquen els seus llavis,
li flameja el borrisol,
i ressona a mitja fosca
l'avalot dels baticors.
Ai, Carmeta acaserada!
Vet aci ton somni d'or:
vet aci que ara tens home,
si més no, que tens xicot.
L'alegria de tenir-lo
fa que el trobis dolç i bo.

OVAL

O damisel·la casta i dura,
mig de virtut, mig d'oradura !
Vostra senil virginitat
res no l'abat.

La vostra faç, encara llisa,
amb energia els mots precisa.
Els vostres dits són més cruels
que unes arrels.

Us plauen dolços llegendaris
i medicines d'herbolaris
i el vi d'Alella — que és un vi
barceloní. —

O damisel·la casta i dura,
mig de virtut, mig d'oradura !
Vostra senil virginitat
res no l'abat.

PATERNITAT

Els oronells, de fora estant, m'avisen
que és dia clar. I amb voladissa truquen
als vidres entelats de ma finestra.
D'un ciri fumen les escorrialles,
i veig l'albada tímida que espia
darrera les cortines de l'alcova.
Dorm la muller, mudada i perfumada,
bleixant de benaurança i de fadiga.

Devora seu, és el nadó pacífic.
Bada l'esguard i novament l'acluca,
i es fon tot ell en la materna ufana.
És tan petit que una rosada el delma;
mes tanca promences infinites,
com la llavor, que és arbre i és boscúria.
I duu la sang del Crist i duu la gràcia
com flamejant divisa principesca.

Quan sigui fort no empunyarà el gaiato,
sinó la palma inútil, gloriosa.
De son trepig els roserars esfulla
i els reguerols enterboleix. I passa.
Un àngel l'acompanya un pas enrera.
Acatament li reten les pacífiques
vaques, les hortes, el vent, les muntanyes...
I, el mateix cel que l'embolcalla, el besa.

Elle omeille de son estant m'avielem
que de die clar i amp voladiaz trespas
ais vides entelat de ma hiesma.
L'un cin huan les ocomtalles.
I veig l'abada tinda que espia
davant les cortines de l'alcova.
L'ora la nuaia, modada i perhumada
dizant de beauranca i de ladija.

Devote son, és el nado parlic.
fada l'espant i novament l'alcova.
i es fan tot en la mateixa nuaia.
Es tan fecti que una torada el deina;
mes tunc pometnos talhades
com la llavor, que de nuaia i de beauranca.
I dan la sang del Ciel i dan la yada
com llampant divisa peticiosa.

NIT DE NADAL

La gent reposa
colgada al llit.
El llop no gosa
moure brogit.
D'un vell estable
mal ajustat
la llum eixia.
Fuig el diable.
La nit és dia.
Jesús és nat.

El bou recula
poquet a poc.
—Decanta't, mula,
per fer-li lloc.—
O meravella!
Penja una estrella
de l'embigat.
Les profecies
són aquests dies.
Jesús és nat.

La neu afina
xòrracs avall.
Canten el gall
i la gallina.
Els àngels broden
el cel d'estrelles.
Els pastors roden
amb vestits nous
perdent els bous
i les esquelles.

FLORS D'AMISTAT

Passà la fada graciosa i forta
amb la panera casolana i bella,
i, de les flors que arrabassava a l'horta,
d'una braçada cada feix garbella.

La rosa balba de la tija torta,
la gladiola—flamejant estella,—
la margarida de blancor somorta
i aquella boira de lilà novella.

Flors valentines l'amistat ens porta:
clavells de foc amb besos de donzella,
i el xuclamel—germà de la ridorta—
i un crisantem, meravellosa estrella...

Flors valentines l'amistat ens porta.

PATERNITAT

Amb un infant posat a cada banda
dorm la muller, que ara no sent com entro.
Dorm en el llit pairal. I jo la miro
rient tot just i fadigat d'escriure.
Ella és al mig com una gran carena,
dolça carena de suaus contradades,
i, com un arbre, son caient de braços
de cada infant la tremolor sopluga.

Jeu a la dreta, somiant a estones,
gras i mig nu, l'infant de tres anyades.
Com si per córre' fos a punt, trepitja
els plecs de gira que li feien nosa.
Jeu de costat, arrecerant la testa
—la grossa testa, de cabells feixuga—
darrera el braç on lluyenteja el colze
amb aire nobilíssim d'escometre.

Jeu a l'esquerra, sadollat, un altre
petit infant qui no té gaires mesos,

i, bocaobert, deixa fugir la sina,
que es vessa encara, desvagada i pròdiga.
Jo els beso tots i passo d'esquitllentes,
i, tot passant, aquella maina esguardo
com el pagès qui admira la collita
i don mercès a Déu que és abundosa.

ENDOLCIMENT

Quan el mercat vigiles, municipal de punt,
amb una ullada tètrica esguardes el conjunt
d'aquella femenina i àlgida tabola,
i, com un gall qui puja de peus a la cassola
agabellant, despòtic, les pastes de segó,
estatuari et dreces com un emperadò.
Mes, ai!, ta ferotgia no dura molt ni gaire.
Ja riuen les minyones al teu voltant. La flaire
de les faldilles, pèrfida, et deixa un afalac.
I ton esguard acales, més que indulgent, manyac.

MIRATGE

Sobre el pujol qui la plana domina,
místic daler de la vella Ciutat,
puja la Seu, esfumant-se divina,
com una tija que Déu ha signat.

Quan s'esdevé que la pluja es rebat
contra la Seu, en tocar-la, s'afina.
Plora dels murs en el fosc espadat.
De les canals s'acorrua en la sina.

I raja enfora tan dòcil, que es veu,
del barri estant qui sopluga misteris,
d'aigua, de llum i de boira una Seu

feta dels raigs que la volten aeris:
Seu de miratge, qui es fon irisada
quan ix el sol esgaiant la boirada.

RETORN

Ja diuen que l'art de viure
és viure sense entenenent.
S'aboquen a la finestra
i miren passar la gent.

Qui el pas de la sang mesura
trepig li sembla que fuig,
o el batre d'una gotera
qui aterra a la fi el soplug.

Gelós d'abraçar-me els ossos
abans no es deslligui el feix,
em cal desfer l'abraçada
per tal que em retorni el bleix.

Si en hores massa llisquentes
em passo pel cor la mà,
em cal deixar-lo tot d'una
de por que se'm trençarà.

Cercant el secret del viure
em sobten senyals de mort:
ni goso riure en mirar-me,
ni em plau de sentir-me fort.

Només la pruija em dura
d'ullar-me fins a la fi,
que amb tanta vida forana
m'enyoro només de mi.

Enyoro la vida interna
on regna la solitud.
La carn defalleix pensant-hi,
mes Déu a esperar-m'hi acut.

ROMANS PRIMICER
DE LA CIUTAT DE BARCELONA

Barcelona, Ciutat bona:
¿ si et diguéssim l'entrellat
de la teva gran bonesa
que els poetes han lloat,
amb la pau de les muntanyes
tan senzilles al costat,
i el rosari de les ones
remembrant el teu passat,
amb estols de xemeneies,
amb la joia del terrat
on voleia la bugada
i els coloms hi fan esclat,
amb campanes que tritllegen
—té cada una veïnat—
a la torre vuitavada
i al cloquer del pensionat?
Et diríem presumida
sota un cel adormissat,

sota un cel qui s'enriola
de l'estel engarlandat,
del coet de la revetlla
i la fuga del ruixat.
Et pendriem com ets ara,
desgarbada en ta bondat,
amb les vagues i les bregues
i el castell qui t'ha sotjat.
Ni voldriem separar-te
del Besòs i el Llobregat.

Tens casasses escondides
d'algun noble qui ha marxat.
Tens casetes amb alcoves
i jardins amb emparrat
on romanen els burgesos
de més bona voluntat.
Tens placetes amb mainada
rera l'absis solellat,
i una font qui raja sempre,
a l'indret arrecerat,
amb una aigua qui gorgola
per dessota l'enllosat
i un escut de pedra marbre
de falsies enflocat.
Obradors i botiguetes
amb regust d'humanitat,
animetes ciutadanes:
tot passant us hem flairat

— ¡ o barreja delitosa
de l'empesa i l'estofat ! —
¿ Què diriem de la Rambla
que no sigui ja esbombat,
de la Rambla, tan famosa
com Paris o Montserrat,
un passeig qui té casernes
i floristes i mercat
i capelles i teatres,
que tothom hi va pausat ?

Barcelona, Ciutat bona,
matinera en ta bondat,
amb el clos de les muralles
qui de Roma fou trasllat.
Gent de seny foren tos prínceps,
i, el teu poble, temperat.
La Mercè que el Cel et feia
era el do de caritat.
Bé t'escau celebrà el Corpus
com enlloc és celebrat:
amb ginestes i domassos,
amb donzelles i clergat.
L'ou-com-balla giravolta
com si fos ensinistrat.
Barcelona, Catalunya
feta flor de civiltat :
tens nissagues montsenyenques,
vinaters del Priorat,

clerecies vigatanes,
mariners qui han navegat
per les cales de Mallorca
i al mar gran esvalotat.
D'una bella revolada
cal que t'hagis redreçat.
Catalunya, rica i plena,
és tota ella al teu costat
i et sosté les mans, qui empunyen
ganfarons de llibertat.

ENDREÇA

Verge i Màrtir Santa Eulàlia:
a la cripta us han deixat.
Entre velles draperies
les ferralles han granat.
Reflectint les vidrieres,
l'alabastre ha flamejat.
Vostres ossos de fadrina
aquí toquen la Ciutat.

Verge i Màrtir Santa Eulàlia:
a la cripta us han deixat.
Sou nevada com els lliris
de la cara d'un albat;
sou vermella com les roses

d'una faç d'enamorat.
Sou vermella del martiri;
blanca sou de castedat.
Ja que sou tan blanca i pura,
llibereu nostra Ciutat
del pecat de flastomia,
qui és la sutja del pecat.
Ja que sou tan emporprada,
llibereu nostra Ciutat
d'envegetes resclosides
qui són l'esca del pecat.
Feu que plani generosa,
que els poetes l'han lloat.

PREGUERA

O Déu qui la minyonia
signàreu més dolç que mai !
Un àngel—i no el sentia—
breçava mon somni gai,
i Vós, en llevar-se el dia,
somrèieu damunt l'espai.

Mes ara, tan ple de força,
encara só fet de fang.
Senyor: si em lleveu l'escorça,
¿ què em resta sinó esvoranc,
la força qui es deixa tòrce',
el fang qui no sembla sang ?

Quan blanca sigui ma testa
i oblidi els amics on són
i un àngel—l'únic qui resta—
l'insomni veurà que em fon,
a tall de materna festa
passeu-me la mà pel front.

I enllà i enllà de la vida
que el fang i tot s'esvais,
si l'àngel d'antany em crida
que em trobi enamoradis;
que l'ànima, deixondida,
s'enceli en el vostre abis.

Í N D E X

<i>Pòrtic</i>	9
<i>Rambla avall</i>	11
<i>En el Passeig de Gràcia</i>	13
<i>Supòsits.</i>	15
<i>Vora del port</i>	19
<i>Tes mans</i>	21
<i>Flor de neu</i>	23
<i>Tedi</i>	25
<i>Egrègia pecadora</i>	27
<i>Romans del goig de tenir germana</i>	29
<i>Ofèlia</i>	31
<i>Besamans</i>	33
<i>Venus de raval</i>	35
<i>Tot passant.</i>	37
<i>Romans de la Carmeta cosidora</i>	39
<i>Oval</i>	41
<i>Paternitat</i>	43
<i>Nit de Nadal</i>	45
<i>Flors d'amistat</i>	47
<i>Paternitat</i>	49
<i>Endolciment.</i>	51
<i>Miratge</i>	53
<i>Retorn</i>	55
<i>Romans primicer de la Ciutat de Barcelona.</i>	57
<i>Preguera</i>	63

AQUEST LLIBRE DE GUERAU DE LIOST,
XXIII DE LES PUBLICACIONS DE
«LA REVISTA», FOU ACABAT D'ES-
TAMPAR EN LA IMPREMTA
«LA NOOGRÁFICA», DE
SABADELL, EL DIA
TRES D'OCTUBRE
MCMXVIII

BIBLIOTECA DE CATALUNYA

1001296895

 Biblioteca
de Catalunya

Ads. D-IEC-BRA0

Co. 1001296895

Top.

RiA-8

886

 Governat de Catalunya
Departament de Cultura

100

12^e
INSTITUT D'ESTUDIS
CATALANS

Bibl. Carles Riba

~~Reg. 139~~

~~Sig. 833, 5~~

~~"19" No~~

PUBLICACIONS DE « LA REVISTA »

N.º 23

2 PESSÈTES